

ת"פ 30423/09/12 - מדינת ישראל נגד חיים מימון, שמחה מימון

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 30423-09-12 מדינת ישראל נ' מימון ואח'

ת"פ 12875-04-14

ת"פ 25484-08-13

באיחוד הדיון

בפני כבוד השופט אמיר דהאן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. חיים מימון

2. שמחה מימון

הנאשמים

נימוקי הכרעת דין

ביום 12/02/2017 לאחר סיום ניתוח העדויות החליט בית המשפט על זיכוי הנאשמים מתן הכרעת דין בלתי מנומקת כמצוות המחוקק להודיע על זיכוי בהקדם האפשרי.

כעת באה העת למסור את נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

הנאשמים, חיים ושמחה מימון (להלן: "חיים" ו-"שמחה"), בני-זוג נשואים, הועמדו לדין בפני בית-משפט זה בשלושה כתבי אישום, אשר נמצאים באיחוד הדיון. כל כתבי האישום הוגשו בגין מעשים כנגד משפחת ד - שכניהם.

כתבי האישום

ת"פ 30423-09-12

בתיק זה הוגש כתב אישום ביום 12.9.2012, וכתב אישום מתוקן הוגש ביום 28.10.2012.

כתב האישום המתוקן מייחס לשמחה ולחיים מספר אישומים:

1. האישום הראשון מייחס לחיים כי ביום 9.8.2012, בהקשר עם משפט שבו העידה ל ד (להלן: "ל"), אשתו של י ד (להלן: "י") כנגד חיים, איים חיים על י ואמר לו שהוא "יגמור עליו אחרי המשפט".

בערבו של אותו יום, איים חיים על ל ואמר לה "חכי חכי מה אני הולך לעשות לך אחרי כל העדות שלך בבית-המשפט, חכי אני עוד אהרוג אותך אחרי המשפט".

עמוד 1

באותו יום, בשעה 21:30, איימה שמחה על ל ואמרה לה: "בעלי יגמור אותך על העדות שנתת בבית-המשפט אצל דינה כהן", ועוד קיללה אותה, ואז כאשר החלה ל לנסוע מהמקום ברכבה איים עליה חיים ואמר לה "חכי זונה אני אקרע אותך".

2. האישום השני מייחס לחיים כי ביום 25.8.2012 איים על ש ד שהייתה אמורה להעיד נגדו חודשיים לאחר מכן בכך שאמר לה "את הולכת לתת עדות נגדי בבית-המשפט, בא לי לתת לך כאפה ולהעיף לך את הראש" ואז ירק עליה ופגע בפניה.

3. האישום השלישי מייחס לחיים כי ביום 6.9.2012 נכנס לחצר של שכניו ואיים שם על מ ד שירצח אותה.

ת"פ 12875-04-14

כתב אישום זה הוגש ביום 7.4.2014 ותוקן ביום 20.1.2015.

בכתב האישום הואשם חיים בכך שביום 1.3.2014 בעודו ברכב איים לרצוח את שכנו י.

ת"פ 25484-08-13

כתב אישום זה הוגש ביום 14.8.2013 והוא מייחס לנאשם חיים כי ביום 15.4.2012 איים על ל ד לרצוח אותה, וביום 16.4.2012 הוא ירק עליה ופגע בפניה.

על אלה הואשמו הנאשמים בעבירות הבאות:

הנאשם חיים: 5 עבירות איומים, 2 עבירות תקיפה סתם, 2 עבירות של הטרדת עד ועבירה של הסגת גבול.

הנאשמת שמחה: עבירת איומים אחת.

מהלך הדיונים

ת"פ 30423-09-12

ביום 12.9.2012 כפרו הנאשמים במיוחס להם.

ביום 4.2.2013 מסרו הנאשמים את תשובתם המפורטת בכתב האישום; הסנגור טען כי מדובר בסכסוך שכנים מתמשך על בסיס יומי, מתלוננים סדרתיים ומטרידים את תחנת משטרת אשקלון כבר שנים רבות. רוב התלונות נסגרות והם אובססיביים כלפי הנאשמים אשר סובלים מנחת זרועם של המתלוננים. בהתאם לכך, ביקש ב"כ הנאשם לקבוע את התיק להוכחות, ובית-המשפט קבע התיק להוכחות תוך שהוא נותן פרקי זמן קצובים להידברות, עד אשר הוברר כי ההידברות לא עלתה יפה והתיק נותב לשמיעת הוכחות בפני מותב זה, והחל להישמע ביום 9.3.2016.

ת"פ 12875-04-14

בתיק זה כפר הנאשם במיוחס לו לאחר מספר ישיבות גישור, הנאשם מסר תשובתו לאישום ביום 30.6.2015, הכחיש כי איים על המתלוננת.

לאחר מכן נשמע התיק ביחד עם התיקים האחרים בפני מותב זה.

ת"פ 25484-08-13

הנאשם השיב לאישום ביום 30.6.2015 וטען כי הוא מכחיש את האירועים נשוא כתב האישום והתיק נקבע להוכחות עם התיקים האחרים באיחוד הדיון.

הראיות

מוציגים:

במהלך המשפט נתבקש בית המשפט לקבל את אמרות המתלוננים והנאשמים וכן דו"ח פעולה ומזכר של שני שוטרים. עוד הוגשה ראיה מיוחדת שכללה מחקר תקשורת אשר הוגש על ידי הצדדים לאחר הצעת בית המשפט במהלך ההוכחות. כל אלה נסרקו לתיק האלקטרוני מאוחר יותר אך בית המשפט לא סימנם כמקובל בשל הפסקת הדיון וייתכן אליהם בהכרעת הדין בתיאור ובתאריך כפי שיתייחסו אליהם הצדדים בפרוטוקול ובסיכומיהם.

טרם סקירת העדויות לפרטים יש לומר כי שמיעת עדי המאשימה, הסתירות שעלו בין העדויות וההתרשמות מעדויות אלה כפי שנמסרו בפני בית המשפט עוררו ספקות משמעותיים אשר בהיותם סבירים לכל הפחות - הביאו לתוצאת הזיכוי.

העדה מ ד

ביום 9.3.2016 העידה מ ד, בתם של המתלוננים, שהתגוררה בזמנים הרלוונטיים בשכנות לנאשמים. באותם זמנים הייתה בת 22-23.

מ העידה כי ביום 6.9.2012, בשעות אחר הצהריים, הכניסה את רכבה לחצר של הוריה, ואז הגיע השכן חיים, כשבידיו מברג וטלפון, והתחיל לצעוק "**אני ארצח אותך, יא בת-זונה**". היא נבהלה, נכנסה לתוך הרכב, החלה לצעוק ולבכות, והשכן חיים חזר חזרה לביתו. את הדברים ראה אדם בשם מיכאל, שניסה להרגיע אותה.

בשל הצעקות יצאו החוצה אמה של מ (ל) ואחותה, ואז הזמינו משטרה. הגיע שוטר, מ סיפרה לו את הסיפור, והשוטר לקח אותה להגיש תלונה במשטרה. מ סיפרה כי היא מודעת לסכסוכים והמריבות שיש בין המשפחות, אבל הדור השני, הילדים, השתדלו שלא להתערב באותו סכסוך שכנים מתמשך. בשלב זה פנתה מ לבית-המשפט ואמרה כי כול הילדות והנעורים שלה לא היה לה יום שמח אחד, ההורים שלה הזדקנו בעשרים שנה, והכול בגלל הסכסוך עם הנאשמים, ואז אמרה שהיא סומכת על בית-המשפט, שידע למצות את הדין עם הנאשם חיים, שלדבריה "**רוצח אותנו יום-יום, אנחנו עוברים שואה, אנחנו עוברים גהינום, אלימות מילולית, אלימות פיזית**" ואז הוסיפה שהיו מספר פעמים שבהם הייתה גם **אלימות פיזית כלפיה**.

בחקירתה הנגדית אמרה מ כי חיים לא היה עם עוד מישהו באותו אירוע, ואז הוצגה לה תמונה שבה נראתה אשה בלבוש ורוד, פותחת דלת של רכב מסוג סוזוקי באלנו לבנה, מ.ר., ונערה או אשה נוספת נראית מצדו השמאלי-קדמי של הרכב. לשאלת ב"כ הנאשם, זיהתה מ את עצמה, ואמרה שהיא חושבת שהנערה השנייה היא בת-דודתה, אבל התמונה לא צולמה ביום האירוע, כי זה לא מה שהיא לבשה אז, וכן תנאי התאורה אינם מתאימים, כי האירוע התרחש בשעות אחר הצהריים, ואילו בתמונה רואים שיש הרבה אור. עוד זכרה שהיא הייתה בדלת האחורית-שמאלית של הרכב, בעוד שבתמונה היא נראית בצד הימני של הרכב. מ מסרה כי הנאשם צילם אותה פעמים רבות במהלך השנים.

מ עומתה עם אמרתה במשטרה מיום 6.9.2012 ואמרה שלא מסרה כי הנאשם הסריט אותה, אלא הטלפון שלו היה ביד, הפוך, אבל לא בשימוש, וזאת למרות האמור באמרה. מ לא ידעה להסביר מדוע נרשם שהנאשם הסריט אותה.

מ זכרה כי העידה בעבר במשפט נוסף שבו הנאשם היה בעל דין, והשתמע מתשובתה כי באותו משפט הנאשם הואשם בתקיפתה. היא זכרה כי נחקרה בחקירה נגדית, אך לא זכרה כי הנאשם זוכה מהעבירה שיוחסה לו לגביה, וכן לא זכרה את האירוע שיוחס לנאשם באותו תיק קודם.

בשלב הבא הציג הסנגור סרטון נוסף, שלטענתו היה מיום 6.9.2012 בשעה 18:25-18:30. בסרטון נראה הנאשם מגיע מהעבודה, יחד עם בנו צחי, והולך לכניסה האחורית לביתו. מ אישרה כי בסביבות שעות אלה היה האירוע שעליו היא מעידה. מ זיהתה בסרטון את חיים וצחי יורדים מטנדר איסוזו אדום. הם נכנסו לבית, יצאו חזרה מהכיוון השני, הסמוך לבית הוריה, ואז נשאלה האם היא עומדת על כך שהנאשם היה לבד, ואישרה כי הנאשם היה לבד ואיש לא היה איתו.

עוד חזרה מ ואמרה כי התמונה שהוגשה איננה תואמת את הבגדים שלבשה באותו יום, ולא את תנאי התאורה. מ לא ידעה להסביר מדוע לא תישאל השוטר את עד הראייה שעליו הצביעה, ואישרה שהסכסוך בין המשפחות הוא ארוך-שנים.

העדה ש ד

ש ד, בתם של בני-הזוג ד, סיפרה על אירוע מיום 25.8.2012. לדבריה, היה זה מוצאי שבת, חיים מימון ראה אותה ליד הבית, ואמר לה שהוא יודע שהיא הולכת להעיד נגדו במשפט, הרים את היד, והוסיף ש"בא לו לתת לה סטירה ולהעיק לה את הראש, או לשבור לה את הפרצוף". היא שתקה, והוא ירק עליה בפניה. היא חזרה לביתה, שטפה את הפנים וסיפרה להוריה, ולאחר מספר ימים הייתה בפגישה עם מפקד התחנה ביחד עם הוריה, ומפקד התחנה הבהיר לה כי עליה להגיש תלונה.

בחקירתה הנגדית הוצג לה סרטון שצולם החל משעה 17:25. בסרטון היא זיהתה את הרכב של חיים מימון, ולידו יושב מישהו שיכול להיות שמחה מימון. הרכב עזב בשעה 17:29, ולא חזר עד 18:30. העדה ענתה שהאירוע התרחש מהצד השני של הבית, וחיים יכול היה להגיע גם לשם עם הרכב, ויכול להיות שהחנה את הרכב מאחורה והגיע ברגל לאזור של הדשא בכניסה לבית.

לאחר מכן נשאלה על האירוע עם אחותה. העדה זכרה שהיא ואמה היו בתוך הבית, שמעו צעקות, רצו החוצה וראו אותה מאוד נסערת, ואז האם יצאה, וסגרה את השערים.

העדה לא זיהתה את התמונה או את הקשרה. את אחותה הצליחה לזהות לפי פניה. לאחר מכן, כשנשאלה על אירוע מיום 6.9, כשאחותה שטפה את הרכב, אמרה שהאירוע ממש מעורפל, והיא לא זוכרת אותו. העדה אישרה שיש סכסוך מתמשך בין משפחתה לבין משפחתו של חיים מימון, מאז שהיא זוכרת את עצמה.

העד י ד

י ד תיאר שהוא שכנו של הנאשם חיים קרוב ל-20 שנה. לגבי האירוע מאפריל 2012 הוא אמר כי אשתו, ל, יצאה מהבית עם סיר של מרק, ואז בא הנאשם חיים עם האוטו, איים עליה שירצח אותה, המרק נפל לה מהיד והיא נכוותה ונבהלה מאוד. מן העדות לא ברור היה אם ראה את האירוע בעיניו או ששמע עליו. לגרסתו, תחילת הסכסוך בריבים בין הילדים, ואחר כך התפתח הריב בין אשתו לבין הנאשם חיים.

לשאלת הסנגור אם הרים פעם יד על חיים אמר "לא זכור לי". לאחר מכן הזכיר לו הסנגור כתב אישום שעליו נשפט בגין תקיפתו של חיים, יחד עם אחיו, שגם שמו חיים. העד אמר שלא היה לו כתב אישום אבל היה לו משפט, שגם משפט זה התנהל סתם, וזכר שהוא עצמו לא נשפט אבל אח שלו קיבל קנס.

לשאלות הסנגור אמר כי לא את האירוע עם אשתו, אך הוא ראה את הנאשם חיים מניע את האוטו ונוסע, ושמע אותו מקלל את אשתו, אך לו עצמו לא אמר דבר.

בשלב זה עימת הסנגור את העד על כך שאמר באמרתו במשטרה שחיים דיבר גם אליו, וב"כ המאשימה ביקשה לתקן את כתב האישום בעקבות טענה הנובעת משאלה זו ומן הסתירה. החלטת בית המשפט הייתה שעדי תביעה נשמעו וקבועים לשמיעה, וכך גם עדי הגנה וסיכומים, ותיקון כתב האישום בשלב זה עלול לפגוע פגיעה מהותית בהגנת הנאשמים. התיקון לא אושר.

בעניין האירוע מיום 1.3.2014, אמר העד שהנאשם חיים קילל אותו כשהלך לבית הכנסת, בסביבות 15:00: י הלך לבית הכנסת, הנאשם חיים נכנס לאוטו, אשתו נכנסה אחריו, הוא הגיע אליו עם האוטו, הסתכל עליו, ואמר לו שעוד ירצח אותו. לאירוע לא היו עדים נוספים; ל ד הייתה בבית, והוא חושב שהיא שמעה, והם דיברו על האירוע לאחר שחזר מבית הכנסת והיא שאלה אותו מה קרה בדיוק. י עומת עם תמונה גדולה של החניה והסביר כיצד אשתו יכולה הייתה לשמוע את חיים, אבל ציין כי אף אחד אחר לא היה במקום.

לעניין האירוע השלישי מאוגוסט 2012, י תיאר כי ישב בפרגולה, אשתו ל יצאה לכיוון האוטו, ואז הגיעה שמחה, הכניסה את הראש לאוטו של ל, אמרה לה משהו, ובאותו רגע בא הנאשם חיים וצעק שהוא עוד ירצח אותה. ל עצרה, חזרה הביתה, התעמתה איתו, אמרה לו "בוא תרצח אותי", ואז באה שמחה ולקחה חיים מהמקום, ול נכנסה הביתה והזמינה משטרה. לאחר שרוענן זכרונו של העד נזכר שבאותו הבוקר בא מבית הכנסת בסביבות 08:45, חיים איים עליו והוא לא התייחס ונכנס לבית.

הסנגור עימת את י עם סרטון מיום 9.8, שהוא התאריך של האירוע. בסרטון נראה י הולך, בסביבות השעה 08:58, אך י לא זיהה את עצמו ("לא נראה לי שזה אני בכלל"), אבל כשהוחזר הסרט אחורה אמר "פה הוא כבר דיבר איתי, אפילו שזה אני, פה הוא דיבר איתי כבר". הוא זיהה את הנאשם חיים נכנס לרכבו-שלו. הסנגור עימת את י עם אמרתו במשטרה, שלפיה הדבר אירע בסביבות 08:45, ואז שאל אותו איך ייתכן שהרכב של חיים נסע נסיעה רצופה ולא עצר לשנייה. העד השיב שהוא לא אמר שהוא עצר אלא דיבר תוך כדי נסיעה. העד זיהה את עצמו בתמונה בדקה 08:59:53, ואמר כי הנאשם קילל אותו בדקה 09:00:51 על-פי המונה, אלא שבאמרתו במשטרה מסר י כי חיים עבר מולו באוטו, עצר, ואמר לו שאחרי המשפט יגמור עליו. העד לא ידע להסביר את הפער, אבל אמר שהוא בכלל לא הסתכל עליו[15], ולכן הוא לא באמת יודע אם הוא עצר את האוטו או לא עצר את האוטו, אבל אם זה כתוב באמרה במשטרה אז זה מה שהיה, ואולי החוקר לא רשם נכון. העד המשיך ואמר שראה את האוטו, אך לא הסתכל לכיוון שלו. הדברים נאמרו בדיבור שקט ולא בצעקה, ולמקום הייתה מכוונת מצלמת אבטחה של י עצמו, אך לא ידע להסביר למה לא הביא את הסרטון הרלוונטי למשטרה. לאחר מספר תשובות שהתבררו כלא רלוונטיות אמר העד י כי המצלמה שלו היא בלי קול, רק תמונות. גם לעניין האירוע אם אשתו לא ידע לומר אם המצלמה הייתה מכוונת לשם ואם בידיו סרטון המתעד את האירוע אם לאו.

י זכר כי אשתו הגישה צו הטרדה מאיימת כנגד חיים מימון. לעניין הצעקות על אשתו ב-9.8.2012 בשעה 20:30 אמר במשטרה כי שמע מהמקלחת, שהחלון שלה קרוב, ושמע שהוא אמר לה שהיא שוכבת עם ערבים. מיד לאחר מכן הלכו בני-הזוג ד להגיש תלונה על הדברים. אף שי אישר שלא היה בהם משום איום, הרי שהיה בהם עלבון, והדבר הצדיק, בעיניו, תלונה במשטרה:

ש." למה? אבל הוא לא איים עליה?

ת. אלימות פה. הוא אומר לה 'זונה, הולכת עם ערבים', שהוא יוכיח שהיא הולכת עם ערבים.

ש. זה כול מה שהוא אמר לה?

ת. זה כול מה שזכור לי. ש. אז אני מניח שגם במשטרה זה מה שאתה זכרת, נכון?

עמוד 5

ת. נכון".

לשאלות הבאות ענה י כי "זה היה בגינה בצד, המצלמה מכוונת לצד השני כי היא מצלמת את החניה".

העדה ל ד

בעדותה תיארה ל את הסכסוך ארוך-השנים עם הנאשמים, ופירטה כי הנאשם חיים נוהג לצלם, באמצעות מצלמות קבועות, את החצר, והיא סובלת מכך מאוד שהוא מצלם את חבל הכביסה שלה ואת התלוי עליו ("זה ממש חודר לי לתוך הנשמה ולתוך העצמות שלי, אני סובלת יסורים חבל על הזמן"). ביום 15.4.2012 הייתה ברכב עם שני ילדיה, ואז נצמד אליה הנאשם חיים עם רכבו, ירק עליה וקילל אותה. באותו היום בערב היא יצאה עם מרק שהכינה לאמה, הנאשם חיים עלה על הדשא עם הרכב, הבהיל אותה, איים לרצוח אותה, והמרק נשפך על בגדיה. י בעלה יצא ושאל מה קרה, והיא אמרה לו שלא קרה כלום, כי מצב בריאותו עדין.

בחודש מארס 2014 הוגשה תלונה על אירוע שקרה בשבת; ל מספרת כי י והיא הלכו בשכונה לכיוון השביל. הנאשם חיים הגיע ברכב לבן, הונדה של הבן שלו, נצמד אליהם והתחיל לצעוק ולאיים על י שישחט אותו. במוצאי אותה שבת הם הלכו והגישו תלונה. יחד עם חיים הייתה גם שמחה אשתו, והדבר היה "ליד כול האנשים, ליד כול השכנים".

ל נחקרה על האירוע מאוגוסט 2012, כאשר י היה במקלחת. היא מתארת שהייתה בפרגולה שלה, הנאשם חיים הגיע עם הכלב שלו לדשא מול הבית, הוא הגיע ממקום שהמצלמה לא מצלמת, ואז קילל אותה ואיים עליה שעוד ישחט אותה. באותה העת היה י במקלחת, הוא פתח את החלון ושאל אותה מה קורה ומה חיים אמר לה, והיא אמרה לו שיזמין נידת. באותו זמן חיים נעלם מהמקום עם הרכב. התובעת רעננה את זכרונה של ל, ול אמרה שבאותו ערב היה אירוע נוסף: באה שמחה עם שקית ואמרה לה שחיים עוד ירצח אותה בגלל העדויות שהיא נותנת. ל נכנסה לרכב ונסעה, ואז הגיע חיים לאותו מקום כשהיא נסעה אחורה, והתחיל לצעוק ולאיים עליה. היא עצרה, פתחה את דלת הרכב, ואמרה לו: "אתה רוצה להרביץ לי? אני אדאג שיעצרו אותך עוד היום". העדה הייתה נלהבת מאוד, עמדה על כך שבית-המשפט ישמע על יסוריה מידי הנאשם, ובית-המשפט נצרך מספר פעמים להעיר לה להתרכז בפרטים. לאחר מכן אמרה שבסוף האירוע נסעה בחזרה, החנתה את האוטו, ונכנסה לבית. ל עומתה עם אמרתה מיום 9.8, וחזרה על הסיפור.

בעניין האירוע מיום 1.3.2014 נשאלה לגבי אנשים שראו את האירוע, וענתה מיד שהם לא יבואו להעיד, או שהיא לא מכירה את השמות שלהם. כאשר נשאלה על ידי הסנגור איך ייתכן שי אמר שהוא היה לבד והיא אומרת שהם הלכו יחד, אמרה שברגע ששמעה את חיים יוצא עם הרכב והמוזיקה הבינה שהוא עומד להתגרות בי, ואז מיד יצאה והייתה בשביל עם י, ואת האיום שמעה באזניה. העדה ניסתה להסביר את הסתירה בין אמרתה לבין עדותה בכך שהיא אמרה שיצאה באותו רגע, זה לקח ממש שניות, והם הלכו בשביל יחד. כשנשאלה העדה שאלות נוספות החלה לתאר בהרחבה אירועים אשר לא נכללו בכתב האישום, ולא ענתה לשאלות עד שנרגעה. ל הוסיפה שאפשר לראות את השביל מהחלון, ושסגרה את הכניסה ופתחה מכיוון אחר, בכדי לא להיתקל בבני-הזוג מימין.

לאחר מכן הקשיבה להקלטה, וכעבור זמן קצר אמרה שזו לא היא, והיא "מתנגדת". אחר-כך אמרה שזה לא היה אירוע של שמחה. לאחר שנשאלה על-ידי בית-המשפט האם אחד הדוברים זה היא, אמרה שהיא לא זוכרת. בית-המשפט נאלץ להבהיר את שאלתו ואת שאלת הסנגור (בסיוע ב"כ המאשימה), ואז אמרה שייתכן שזה כן הקול שלה, והיא גם רוצה להביא דיסקים שישחירו את פני הנאשם. בקשר לאירוע עצמו שבהקלטה, אמרה בתחילה שהיא לא זוכרת, אבל אחר-כך ניסתה לקשור את הקטע עם אירוע אחר.

בעניין האירוע מיום 16.4.2012, שללה אירוע עם סיר, וזכרה אירוע שהנאשם חיים נצמד לרכבה עם רכבו, ירק עליה ואיים עליה. לדבריה, זה היה בחניה בקדמת הבית ובנה בן ה-10 היה במקום, י היה בחלון ושמע את זה, וחיים קילל גם

אותו. עוד הוסיפה כי הנאשם רדף אחרי עם האוטו, ויש על זה הקלטה וצילום. בשלב זה העדה החלה שוב להתרגש, לבקש צדק מבורא עולם, ובית-המשפט הבהיר לה שוב שהיא אינה בעלת דין אלא עדה, ועליה לספר את מה שראתה ולא את מה שהיא מרגישה.

בעניין האירוע מיום 9.8.2012, סיפרה העדה כי ישבה בפרגולה, עם בנותיה או עם בעלה. אחר-כך אמרה שבעלה היה במקלחת, ואז הגיע חיים עם הכלב, קילל אותה ואיים עליה שירצח אותה בגלל העדויות שלה. לדבריה, את כול הדברים שנאמרו י שמע, כי חלון המקלחת הוא בתוך הפרגולה, אך לא יכולה הייתה להסביר מדוע י לא שמע איומים אלא רק קללות ("מזדיינת עם שבע ערבים").

בסוף עדותה ביקשה ל להגיש חומר נוסף לבית-המשפט, אך הסתבר כי מדובר בחומר שלא הובא בפני המשטרה או בפני המאשימה. עוד הוסיפה כי הנאשם חיים היה בהרחקה זמן ממושך, והראתה פרוטוקול, אך הדברים נמחקו בהסכמה לאחר שב"כ הנאשם טען כי הנאשם זוכה מן האישומים באותה פרשה.

עד התביעה שמעון ברץ - שוטר

העד ברץ אישר כי רשם בשיחה עם משפחת ד שיש מצלמה שמכוונת לכניסה הראשית, אך לא צפה בכול סרט ממצלמה זו.

עדת הגנה קרין חומרי

קרין חומרי היא ביתם של הנאשמים. היא תיארה כי המתלוננים מרבים להתלונן עליה ועל הוריה, אך עדותה הייתה בלתי-רלוונטית לאירועי כתב האישום.

הנאשם 1 חיים מימון

הנאשם העיד כי הסכסוך עם בני-הזוג ד החל לפני 5-6 שנים, וראשיתו בסכסוך בין ילדי שני בני-הזוג. הוא הכחיש את כול האמור בכתב האישום, ואמר שהוא מרבה להיזהר מהשכנים ומרבה לצלם כדי שיוכל להניח את דעת המשטרה בכול פעם שתוגש נגדו תלונת שווא, וכך גם העיד לגבי הסרטונים שהציג בא-כוחו במהלך הדיון.

בהתייחס לאירוע מיום 25.8.2012 אמר כי אחרי הצהריים הלך, יחד עם אשתו, לחלק הזמנות לחתונת בתם, ובשעות אלה לא היה כלל באשקלון, ולפיכך גם לא יכול היה לאיים על ש ד.

עד הגנה צחי מימון

צחי מימון הוא בנם של הנאשמים, והוא העיד על צילומה של ש ד בחצר ועל כך שאביו לא איים עליה אלא רק צילם אותה, כדי להראות שלא הייתה שם לבד.

בשלב זה ניסה בית-המשפט להעמיד את המחלוקת על ראייה טכנית של איכון סלולרי. הצדדים הגיעו, בהמלצת בית-המשפט, להסכמה ראייתית, שלפיה יבדק מכשיר הטלפון של הנאשם, ואם ימצא כי היה באשקלון ביום 25.8.2012 בנקודת זמן כלשהי בין השעות 18:00 - 21:00, יודו הנאשמים במיוחס להם, ואם ימצא ההפך, תחזור בה המאשימה מכתב האישום. אלא שלרוע המזל, לא נמצא כול ממצא מובהק, לא לטובתם של הנאשמים ולא לחובתם.

האיכונים החלו משעה 19:44 באותו היום, ובאותה השעה המכשיר היה במחלף יבנה, וכן בדרום תל-אביב, חולון, בת-ים וראשון-לציון, עד אשר בשעה 23:07 נמצא כי שב לאשקלון.

הנאשמת 2 שמחה מימון

הנאשמת העידה גם היא, ואמרה שמחמת הסכסוך עברו לגור במקום אחר. באשר לפרט האישום שבו הואשמה, אישרה שבאותו היום התגרו בה שני המתלוננים כאילו יש לה קשר עם גבר אחר שאינו בעלה, והיא אמרה למתלוננת שהיא לא נורמלית ושהיא צריכה כדורים.

מהנסיעה לחלוקת ההזמנות מיום 25.8 זכרה כי היו אצל קרובות משפחה באזור תל-אביב.

בסיום פרשת הראיות יש לומר כי המתלוננים שלחו לבית-המשפט מספר מכתבים: מכתב ראשון מיום 11.7.2013 הוגש לתיק מטעמה של ל ד, ובו נאמר כי היא חוששת לחייה, כי הנאשם חיים מאיים עליה כל הזמן, ולמועד הדיון היא מבקשת לזמן אותה לפני הדיון; מכתב שני, שהוגש באותו מועד, ועליו רשומים שמות המתלוננים, מונה את בעיותיהם הרפואיות של בני-הזוג ד וילדיהם ומאשים את הנאשם חיים בכך שהוא משפיל, מקלל, מוציא דיבה ועלילות שווא, תוקף "פיזית ומילולית" ופוגע ברכוש "שלי ושל ילדיי". עוד הוזכרו מקרים נוספים שגרמו לבת הקטנה להיות מטופלת במשך כשנה אצל פסיכולוג, הבן הקטן שהוכה, והבת הגדולה שנחתכה מזכוכית, כולם על-ידי הנאשם, והמתלוננת (אשר מקריאת המשך המכתב עולה כי היא זו שכתבה אותו) הוסיפה כי היא חוששת מאוד שהנאשם ירצח אותם או יגרום להתקף לב נוסף לבעלה; מכתב נוסף נשלח לבית-המשפט בנוסח דומה ביום 14.9.2014, והפעם לשופטת שקיבלה את התיק מהשופט נחמיאס, שם נאמר גם כי המתלוננת הפסיקה לעבוד מחמת איומיו של הנאשם והמעקבים שלו, והיא ביקשה מהשופטת לשים קץ למסכת הסבל שאותה היא עוברת עם הנאשם, שלדבריה היא חיה תחת שלטונו; מכתב נוסף הנושא את הכותרת "בקשה לפני פסק דין" מיום 22.6.2015 (עוד בטרם נשמעו ראיות בתיק) פורס את חששותיה של המתלוננת שהנאשם ירצח אותה והיא תהיה עוד קורבן לרצח, ועוד נאמר שם שהיא שוקלת לעבור דירה נוכח המצב הקשה.

בית-המשפט הורה לב"כ המאשימה להסביר היטב למתלוננת כי אין לשלוח מכתבים לבית-המשפט ואין לפנות לבית-המשפט שלא על דרך מתן עדות. אך נראה כי אזהרה זו לא הועילה, שכן גם ביום 18.5.2016 התקבל מכתב נוסף, שמתייחס לעניין מעבר הדירה של הנאשם ומאיים על בית המשפט כי יישא באחריות על כול מה ש"יעלה בגורלנו ובגורל ילדנו מצדו של חיים מימון אם יממש יום אחד את איומיו", ומשום כך התבקש בית-המשפט "לא להאמין לנאשם".

דין והכרעה

לאחר שמיעת העדויות נראה כי האישומים כולם נשענים בלעדית על עדויות עדי המאשימה ולא מצאתי כי יש בכוחן של עדויות אלה להרים את נטל ההוכחה הנדרש בפלילים, להוכיח את אשמת הנאשמים במיוחס להם מעל לכל ספק סביר.

זאת יש לומר כמסקנה הן מסתירות בתוך העדויות והן מהתרשמות בית המשפט.

כפי שעלה בכל העדויות שנסקרו מדובר בסכסוך שכנים ארוך שנים וחוצה דורות שבעקבותיו הוגשו תלונות קודמות משני הצדדים, נוהלו משפטים, הוצבו מצלמות ונאספו ראיות.

בית המשפט התרשם כי **העדה מד** בתם של המתלוננים, ניסתה ליצור רושם מרוחק של חוסר מעורבות באומרה כי דור הצאצאים מרוחק ממריבות ההורים, אך רושם זה נסתר גם מדברי אביה שהעיד כי הסכסוך החל מדור הצאצאים דווקא

ומשם התפשט אל דור ההורים וגם מדבריה שלה שבהם גלשה למעורבות רגשית ולדברים אשר עוררו רושם ברור של הגזמה. כך אמרה שלא היה לה יום אחד שמח בכל ילדותה ונעוריה הוריה "הזדקנו בעשרים שנה" והכל בגלל הנאשם חיים ש"רוצח אותנו יום יום אנחנו עוברים שואה גיהנום אלימות מילולית ופיסית".

עיון בכתב האישום ובעדויות מראה ספק רב בתיאור זה נוכח המיוחס לנאשמים (איומים עלבונות ותקיפות קלות ללא נזק) ונראה כי תיאורים אלה מוגזמים ופגעו מאוד בהתרשמות ממהימנות העדה ומן היכולת להסיק מסקנות לחובת הנאשמים מעדותה.

העדה סתרה את עצמה במספר נקודות מהותיות:

- העדה לא ידעה להסביר מדוע באירוע האיומים עליו העידה אמרה באמרתה שהוסרטה בעוד בעדותה הכחישה זאת.
- העדה זכרה כי הנאשם חיים הועמד לדין על תקיפתה אך משום מה לא זכרה את האירוע ואף לא זכרה כי הוא זוכה.
- העדה לא ידעה להסביר מדוע לא תושאל ולא הובא לעדות עד בשם מיכאל שהיא טענה כי הוא היה עד ראיה.
- העדה סתרה עצמה מן האמור באמרתה גם בפרט מידה חשובה כמו התגובה המידית לאירוע (אם נכנסה מייד למכונית או לא)
- לסתירות אלה יש להוסיף את העובדה כי העדה שלי מיימון, שלטענתה הייתה בקרבת מקום ושמעה את זעקותיה - לא זכרה את האירוע כלל, וכן כאמור, את התרשמות בית המשפט כי מדובר בעדה המנסה לסייע להוריה המתלוננים ולוקחת חלק ומעורבות בריב שלשמו בא המשפט לעולם.

מכאן שלא מצאתי כי עדותה של מד מבססת את אשמת הנאשם ובוודאי שלא מעל לכל ספק סביר.

העדה ש ד גם היא נראתה מעורבת רגשית באותו סכסוך ארוך שנים ומן הבחינה הלוגית לא הצליחה להסביר את הנקודות הבאות:

- מדוע השתתתה בתלונתה מספר ימים?
 - מה מקור הסתירה לכאורה בין דבריה ובין צילום יום ושעת האירוע במצלמותיו של הנאשם.
- גם מעדותה של עדה זו התרשם בית המשפט כי אין מקום לקבוע כנגד הנאשם עובדות מעל לכל ספק סביר.

העד י ד סתר עצמו במספר נקודות משמעותיות:

- לעניין אמרתו במשטרה לא ידע להסביר מדוע אמר שם כי הנאשם דיבר גם אליו ולא רק אל ל (בקשה לתיקון כה"א שנתבקשה בעניין זה ביום ההוכחות - נדחתה)

- לעניין האירוע מיום 01/03/2014 אמר כי היה לבד ול בבית - בניגוד לאמרת ל בדבר אנשים נוספים לרבות היא עצמה במקום .
- לעניין אירוע מיום 09/08/2012 , צריכה הייתה התובעת לרענן את זכרוננו על מנת שיזכור כי טען שגם בו עצמו בוצעה עבירה באותו היום ולא רק ברעייתו .
- לעניין אירוע זה לא ידע העד י למסור הסבר הגיוני למתואר בסרטון אבטחה שהוצג לו לא ידע מדוע סתרה אמרתו את מהלך הדברים (בסרטון נראה בבירור שהנאשם חיים לא עצר את הרכב)
- עדותו של י נשמעה מתחמקת בכל האמור בזיהוי הסרט ואחר כך בחידוד פרטיו.
- י לא יכול היה להסביר מדוע לא הביא את צילומי מצלמתו שלו מאותו היום לא למשטרה ולא לבית המשפט הגם שהעיד כי הם רלוונטיים.
- י לא יכול היה להסביר מדוע הגיש תלונה על האירוע בו שמע את הדברים הנאמרים לאשתו מן המקלחת ביום 09/08/2012 - אף שאישר בבית המשפט כי לא היה בהם כל איום אלא רק עלבון.
- הרושם הכללי היה של עדות מתחמקת שמטרתה המופגנת גרימת רעה לנאשמים ולא ניתן להשתית הרשעה בפלילים על עדות זו - לא מצד הסתירות הלוגיות שנמנו לעיל ולא מצד ההתרשמות מן העד.
- העדה המתלוננת ל ד עוררה התרשמות של מעורבות רגשית כה עמוקה מאוד בסכסוך עד אשר לא ניתן היה לברור בדבריה מה בגדר עובדות ומה בגדר טענות. בכל חקירתה ניכרה התחמקות מהסברן של סתירות לוגיות ותחת זאת פתחה פעם אחר פעם בניסיונות חוזרים ונשנים לתאר לבית המשפט את סבלותיה מן הנאשם חיים לאורך שנים ואת ציפיותיה לגאולה מסבל זה באמצעות ההליך המשפטי. מגמה זו שהחלה לפני שמיעת עדותה בעל פה במשלוח "ניירות עמדה" נרגשים לבית המשפט צברה תאוצה במהלך העדות בעל פה ונמשכה גם לאחר שמיעת העדויות במשלוח ניירות עמדה נוספים אשר ניכר כי כתבה אותם גם אם שני בני הזוג היו חתומים. במכתבים אלה המכוונים היטב להשפעה על ההליך המשפטי התבקש בית המשפט "לפני פסק הדין " "לא להאמין לנאשם" להיות קשוב לסבלה של המתלוננת ולסבל של משפחתה ולשים לו קץ וכן מאוים בית המשפט כי יישא באחריות לכל מה שיעלה בגורל המתלוננים וילדיהם אם יממש הנאשם את איומיו.
- למותר לציין כי מכתבים אלה בצוותא עם דבריה של המתלוננת על הייסורים הקשים בעצמותיה הנובעים מן הצורך לתלות כביסה בחוץ לעיני הנאשם, ובאופן כללי לגור לידו לא הוסיפו מהימנות לעדות המתלוננת והיוו תמרור אזהרה בנוגע ליכולתה להעיד פרטים מדויקים בנוגע לסכסוך.
- כפי שנסקר למעלה עדת המתלוננת ל ד סתרה את עצמה פעמים מספר, סתירות יסודיות הנוגעות למקומות, זמנים ונוכחות באירועים.
- המתלוננת לא יכלה להסביר את הסתירות הנוגעות לנוכחותה באירוע מיום 01/03/2014 ענתה מיד כי איש מן הנוכחים (מבלי לפרט את שמותיהם) לא יהיה מוכן לבוא להעיד על מה ששמע.

המתלוננת לא הצליחה להסביר מדוע היא מספרת על נוכחותה ונוכחותם של אנשים רבים בעוד י מספר כי היה לבד והסבר שמסרה אינו תואם את הנתונים הפיסיים של האירוע מבחינת המרחקים והזמנים.

תאור האירועים מיום 09/08/2012 אינו מתיישב עם תאורו של י שלא היו איומים ועם תיאורה שלה שי שמע הכול.

מנהגה של המתלוננת בנאשם במהלך האירוע ומיד לאחריו אינו מתיישב עם איומים ברצח.

תגובתה של המתלוננת בעדותה להקלטה : עברה מהכחשה להתנגדות , הכחשת זיכרון, אישור חלקי, אישור מלא, ומעבר להתקפה שבגדרה היא עתידה להביא הקלטות משלה לשם השחרת פני הנאשם שיקפה עירוב תודעתי מוחלט בין נתונים עובדתיים לטענות והפחיתה מהערכת המהימנות שלה בהליך זה.

עדות הנאשמים לא כללה סתירות משמעותיות שהיה בכוחן להוכיח אשמה. בית המשפט ניסה להשתית את הכרעת הדין על הסכמה בנתון לממצא טכני, אך בסופו של יום ממצא זה, הגם שלא תמך בגרסתו של הנאשם חיים הותיר ספקות בקשר למהלך הדברים ולא פעל לטובתו של הנאשם חיים ולא לחובתו.

לא למותר לציין כי חרף המטענים הקשים וההתנהגות החריגה של מקצת בעלי הדין הרי ב"כ הצדדים ניהלו משפט מורכב זה במקצועיות בחוכמה וברגישות רבה ובצורה מעוררת כבוד והערכה מעם בית המשפט.

התוצאה הייתה כי לא ניתן להשתית על עדויות המאשימה הרשעת הנאשמים במיוחס להם מעל לכל ספק סביר ודינם זיכוי מחמת הספק .

המזכירות תעביר העתק מנימוקי הכרעת הדין לב"כ הצדדים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, במעמד הצדדים

חתימה